Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 28 czerwca 2012 r.*

Odwołanie — Dostęp do dokumentów instytucji — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty związane z postępowaniem w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw — Rozporządzenia (EWG) nr 4064/89 i (WE) nr 139/2004 — Odmowa dostępu — Wyjątki dotyczące ochrony celów dochodzenia, interesów handlowych, opinii prawnych i procesu podejmowania decyzji przez instytucje — Obowiązek przeprowadzenia przez daną instytucję konkretnej analizy treści każdego z dokumentów, których dotyczy wniosek o dostęp

W sprawie C-404/10 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 10 sierpnia 2010 r.,

Komisja Europejska, reprezentowana przez B. Smuldersa oraz przez O. Beynet i P. Costę de Oliveirę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

wnosząca odwołanie,

popierana przez:

Republikę Czeską, reprezentowaną przez M. Smolka oraz D. Hadrouška, działających w charakterze pełnomocników,

Republikę Francuską, reprezentowaną przez J. Gstaltera, działającego w charakterze pełnomocnika,

interwenienci w postępowaniu odwoławczym,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Éditions Odile Jacob SAS, z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowana przez adwokatów O. Frégeta oraz L. Eskenazi,

strona skarżąca w pierwszej instancji,

popierana przez:

Królestwo Danii, reprezentowane przez S. Juula Jørgensena oraz C. Vanga, działających w charakterze pełnomocników,

Królestwo Szwecji, reprezentowane przez K. Petkovską, działającą w charakterze pełnomocnika,

interwenienci w postępowaniu odwoławczym,

* Język postępowania: francuski.

Lagardère SCA, z siedzibą w Paryżu, reprezentowana przez adwokatów A. Wincklera, F. de Bure'a oraz J.B. Pinçona,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta, E. Juhász (sprawozdawca) i G. Arestis, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Mazák,

sekretarz: R. Şereş, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 grudnia 2011 r.,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 W swoim odwołaniu Komisja wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie T-237/05 Éditions Jacob przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2245 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem") w zakresie, w jakim Sąd stwierdził częściową nieważność decyzji Komisji D (2005) 3286 z dnia 7 kwietnia 2005 r. (zwanej dalej „sporną decyzją") oddalającej częściowo złożony przez Éditions Odile Jacob SAS (zwaną dalej „spółką Odile Jacob") wniosek o przyznanie jej dostępu do dokumentów dotyczących postępowania w sprawie kontroli koncentracji COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP.

2 W swoim odwołaniu wzajemnym spółka Odile Jacob wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd oddalił jej żądanie stwierdzenia nieważności spornej decyzji w części dotyczącej odmowy udzielenia pełnego dostępu do opinii służby prawnej Komisji, o której mowa powyżej w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku.

3 Niniejsza sprawa wpisuje się w ten sam kontekst co sprawa C-551/10 P oraz sprawy połączone C-553/10 P i C-554/10 P, które dotyczą postępowania w sprawie kontroli koncentracji mającej na celu nabycie aktywów wydawnictw, które na terenie Europy należały do spółki Vivendi Universal Publishing SA (zwanej dalej „VUP").

Ramy prawne

4 Artykuł 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43), zatytułowany „Wyjątki", stanowi:

„[…]

2. Instytucje odmówią dostępu do dokumentu, jeśli ujawnienie go naruszyłoby ochronę:

— interesów handlowych osoby fizycznej lub prawnej, w tym własności intelektualnej,

— postępowania sądowego lub porady [opinii] prawnej,

— celu kontroli, śledztwa [dochodzenia] czy audytu,

chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

3. Dostęp do dokumentu sporządzonego przez instytucję do celów wewnętrznych lub otrzymanego przez instytucję, który odnosi się do spraw, w przypadku których decyzja nie została wydana przez instytucję, może zostać nieudzielony, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

Dostęp do dokumentu zawierającego opinie do wykorzystania wewnętrznego jako część rozważań i konsultacji wstępnych w obrębie rzeczonej instytucji nie zostanie udzielony nawet po podjęciu decyzji, jeśli ujawnienie takiego dokumentu poważnie naruszyłoby proces podejmowania decyzji przez tę instytucję, chyba że za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

4. W odniesieniu do dokumentów stron [osób] trzecich instytucja skonsultuje się z tą stroną trzecią z zamiarem oceny, czy wyjątek opisany w ust. 1 i 2 może mieć zastosowanie, chyba że jest jednoznaczne, że dokument ten zostanie ujawniony lub nie.

[…]

6. Jeśli wyjątki dotyczą jedynie części tego dokumentu, pozostałe części dokumentu powinny być ujawnione.

7. Wyjątki podane w ust. 1–3 będą miały zastosowanie wyłącznie na okres, przez który ochrona ta jest uzasadniona w oparciu o treść dokumentu. Wyjątki mogą obejmować maksymalny okres 30 lat. W przypadku dokumentów objętych wyjątkiem z powodów dotyczących prywatności oraz interesów handlowych oraz w wypadku dokumentów sensytywnych [mających szczególne znaczenie], wyjątki mogą, jeśli to konieczne, obowiązywać nadal po tym okresie”.

5 Zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, s. 1; sprostowanie Dz.U. 1990, L 257, s. 13) zatytułowanym „Tajemnica zawodowa”:

„1. Informacje uzyskane w wyniku stosowania art. 11, 12, 13 i 18 […] wykorzystuje się tylko do celów wniosku o udzielenie informacji, dochodzenia lub wysłuchania.

2. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 3, art. 18 i 20 Komisja oraz właściwe władze państw członkowskich, ich urzędnicy i inni pracownicy nie mogą ujawniać informacji uzyskanych w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia i objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową.

[…]”.

6 Artykuł 18 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi:

„Jeżeli Komisja oraz właściwe władze państw członkowskich uznają to za konieczne, mogą także wysłuchać innych osób fizycznych lub prawnych. Osoby fizyczne lub prawne wykazujące uzasadniony interes, zwłaszcza członkowie organów administracyjnych lub zarządzających danych przedsiębiorstw lub uznani przedstawiciele pracowników tych przedsiębiorstw, po zgłoszeniu takiego wniosku mają prawo zostać wysłuchani”.

7 Artykuł 13 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 447/98 z dnia 1 marca 1998 r. w sprawie zgłoszeń, terminów i przesłuchań przewidzianych w rozporządzeniu nr 4064/89 (Dz.U. L 61, s. 1), precyzuje:

„Po skierowaniu swych zastrzeżeń do stron zgłaszających Komisja, na wniosek, udostępnia im akta, w celu umożliwienia im korzystania z prawa do obrony.

Komisja, na wniosek, przyznaje również innym stronom zaangażowanym, które zostały powiadomione o zastrzeżeniach, dostęp do akt w zakresie, w jakim jest to niezbędne do przygotowania ich uwag".

8 Artykuł 17 ust. 1 rozporządzenia nr 447/98 przewiduje:

„Informacje, w tym dokumenty, nie są podawane do wiadomości ani udostępniane w zakresie, w jakim zawierają one tajemnice handlowe jakiejkolwiek osoby lub przedsiębiorstwa, w tym stron zgłaszających, innych stron zaangażowanych lub stron [osób] trzecich, dotyczy to też innych informacji poufnych, których ujawnienie nie jest uznawane przez Komisję za niezbędne do celów procedury, lub gdy dotyczy to wewnętrznych dokumentów władz".

9 Artykuł 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1), zatytułowany „Tajemnica zawodowa", stanowi:

„1. Informacje uzyskane w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia wykorzystuje się tylko do celów wniosku o udzielenie informacji, dochodzenia lub wysłuchania.

2. Bez uszczerbku dla art. 4 ust. 3, art. 18 i 20 Komisja oraz właściwe władze państw członkowskich, ich urzędnicy i inni pracownicy oraz inne osoby pracujące pod nadzorem tych władz, jak również urzędnicy i pracownicy publiczni innych władz państw członkowskich nie mogą ujawniać informacji uzyskanych w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia i objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową".

Okoliczności powstania sporu

10 Wnioski o udzielenie dostępu do niektórych dokumentów złożone przez spółkę Odile Jacob zostały przedstawione w zaskarżonym wyroku następująco:

„1 Pismem z dnia 27 stycznia 2005 r. [spółka Odile Jacob] wystąpiła do Komisji […] na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 […] o udostępnienie jej kilku dokumentów dotyczących postępowania administracyjnego (zwanego dalej »spornym postępowaniem«), które zakończyło się wydaniem decyzji Komisji nr 2004/422/WE z dnia 7 stycznia 2004 r. stwierdzającej zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem i funkcjonowaniem porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (sprawa COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP) (Dz.U. L 125, s. 54, zwanej dalej »decyzją w sprawie zgodności«), w celu wykorzystania ich do uzasadnienia jej skargi w sprawie T-279/04 Éditions Odile Jacob przeciwko Komisji, zawisłej przed Sądem, wniesionej z żądaniem stwierdzenia nieważności decyzji w sprawie zgodności. Wniosek dotyczył następujących dokumentów:

a) decyzji Komisji z dnia 5 czerwca 2003 r. o wszczęciu szczegółowego dochodzenia na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia […] nr 4064/89 […] w ramach spornego postępowania;

b) pełnej wersji umowy sprzedaży zawartej w dniu 3 grudnia 2002 r. pomiędzy Natexis Banques populaires SA a Segex Sarl i Ecrinvest 4 SA;

c) całości korespondencji pomiędzy Komisją a Natexis Banques populaires z okresu od września 2002 r. do zgłoszenia koncentracji, które nastąpiło w dniu 14 kwietnia 2003 r.;

d) całości korespondencji pomiędzy Komisją a Lagardère SCA [zwanej dalej »Lagardère«] z okresu od września 2002 r. do wyżej wymienionego zgłoszenia;

e) umowy, na podstawie której Natexis Banques populaires stał się właścicielem udziałów i aktywów [VUP] nabytych od Vivendi Universal SA w dniu 20 grudnia 2002 r.;

f) przyrzeczenia nabycia VUP złożonego przez Lagardère spółce Vivendi Universal w dniu 22 października 2002 r.;

g) wszystkich notatek wewnętrznych Komisji dotyczących wyłącznie lub między innymi zastosowania art. 3 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 4064/89 do nabycia aktywów VUP przez Natexis SA/Investima 10 SAS, włącznie z notatkami przekazywanymi pomiędzy Dyrekcją Generalną Komisji (DG) ds. Konkurencji a jej służbą prawną;

h) całości korespondencji pomiędzy Komisją a Natexis dotyczącej wyłącznie lub między innymi zastosowania art. 3 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 4064/89 do nabycia aktywów VUP przez Natexis/Investima 10.

2 Pismem z dnia 27 stycznia 2005 r. [spółka Odile Jacob] skierowała do Komisji wniosek o udzielenie dostępu do kilku innych dokumentów w celu wykorzystania ich do uzasadnienia jej skargi w sprawie T-452/04 Éditions Odile Jacob przeciwko Komisji, zawisłej przed Sądem, wniesionej z żądaniem stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 30 lipca 2004 r. o udzieleniu zgody Wendel Investissement SA jako nabywcy aktywów zbywanych przez Lagardère zgodnie z decyzją w sprawie zgodności (zwanej dalej »decyzją o udzieleniu zgody«). Wniosek dotyczył następujących dokumentów:

a) decyzji Komisji w sprawie zatwierdzenia pełnomocnika wyznaczonego do nadzorowania wykonania zobowiązań podjętych przez Lagardère przy zezwoleniu na koncentrację w drodze decyzji w sprawie zgodności;

b) pełnomocnictwa udzielonego przez Lagardère spółce Salustro Reydel Management SA do nadzorowania wykonania zobowiązań podjętych przez Lagardère przy zezwoleniu na koncentrację w drodze decyzji w sprawie zgodności;

c) ewentualnych żądań Komisji dotyczących wprowadzenia zmian do projektu pełnomocnictwa oraz odpowiedzi w tej sprawie przedstawionych przez Lagardère;

d) pełnomocnictwa udzielonego przez Lagardère zarządcy wyodrębnionych składników majątku (Hold Separate Manager) odpowiedzialnemu za zarządzanie aktywami zgodnie z decyzją w sprawie zgodności;

e) zgody Komisji na kandydaturę tego zarządcy;

f) projektu porozumienia zawartego w dniu 28 maja 2004 r. pomiędzy Lagardère a Wendel Investissement w sprawie przejęcia zbywanych aktywów;

g) pisma skierowanego przez Lagardère do Komisji w dniu 4 czerwca 2004 r. z wnioskiem o zatwierdzenie Wendel Investissement jako podmiotu przejmującego zbywane aktywa;

h) żądania udzielenia informacji skierowanego do Lagardère przez Komisję na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 4064/89 w dniu 11 czerwca 2004 r. w celu umożliwienia Komisji oceny, czy zostały spełnione warunki do uzyskania zgody przez spółkę Wendel Investissement;

i) odpowiedzi Lagardère datowanej na 21 czerwca 2004 r. na to żądanie udzielenia informacji;

j) raportu pełnomocnika zawierającego ocenę kandydatury Wendel Investissement jako nabywcy zbywanych aktywów pod względem kryteriów wymaganych do uzyskania zgody, przekazanego Komisji w dniu 5 lipca 2004 r.

3 Faksem z dnia 15 lutego 2005 r. dyrektor generalny DG ds. Konkurencji przekazał [spółce Odile Jacob] pismo Komisji z dnia 5 lutego 2004 r., zatwierdzające powołanie pełnomocnika oraz zarządcy wyodrębnionych składników majątku [dokumenty, o których mowa powyżej w pkt 2 lit. a) i e)], oraz poinformował ją, że pozostałe dokumenty nie mogą zostać jej udostępnione, ponieważ są one objęte wyjątkami określonymi w art. 4 ust. 2 tiret od pierwszego do trzeciego oraz art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001, a żaden nadrzędny interes publiczny nie uzasadnia ich ujawnienia.

4 Pismem z dnia 18 lutego 2005 r. [spółka Odile Jacob] złożyła wniosek potwierdzający (zwany dalej »wnioskiem o udzielenie dostępu«) dotyczący dokumentów, do których odmówiono jej dostępu.

5 W dniu 14 marca 2005 r. sekretarz generalny Komisji poinformował [spółkę Odile Jacob], że termin odpowiedzi na jej wniosek został przedłużony, zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, do dnia 7 kwietnia 2005 r. ze względu na złożony charakter wniosku o udzielenie dostępu oraz liczbę żądanych dokumentów".

11 Sporną decyzją Komisja podtrzymała swoją odmowę udzielenia dostępu do danych dokumentów z dnia 15 lutego 2005 r.

12 W pierwszej kolejności Komisja zidentyfikowała w tej decyzji dokumenty, o których mowa we wniosku o udzielenie dostępu, i dostarczyła ich dokładny wykaz, z wyłączeniem dokumentów wskazanych w pkt 1 lit. d) zaskarżonego wyroku ze względu na to, iż korespondencja między Lagardère a Komisją zajmuje około dwudziestu segregatorów i sporządzenie ich szczegółowego wykazu stanowiłoby nieproporcjonalnie duże obciążenie pracą biurowo-administracyjną. Ponadto oświadczyła, iż nie posiada dokumentu, o którym mowa w pkt 1 lit. f) owego wyroku, oraz zaznaczyła, że dokumenty, o których mowa w pkt 1 lit. c), obejmują dokumenty wymienione w tymże punkcie pod lit. h).

13 Następnie w tytule „Ochrona celów dochodzenia" Komisja sprecyzowała w rzeczonej decyzji, że „wszystkie przedmiotowe dokumenty są objęte wyjątkiem od prawa dostępu mającym na celu ochronę celów dochodzenia prowadzonych przez Komisję (art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001)" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji poniżej].

14 Na podstawie tego wyjątku Komisja odmówiła w spornej decyzji dostępu do wszystkich żądanych dokumentów przekazanych służbom Komisji lub sporządzonych przez jej pracowników w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw. Komisja uznała, że w przypadku gdyby Sąd stwierdził nieważność decyzji w sprawie zgodności, Komisja musiałaby wydać nową decyzję, a w konsekwencji wznowić dochodzenie. Cel tego dochodzenia byłby zagrożony, gdyby dokumenty sporządzone lub otrzymane w ramach rozważanego postępowania były publicznie dostępne w tym stadium. Bardziej ogólnie rzecz ujmując, Komisja stwierdziła, iż ujawnienie informacji, które jej przekazano w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, zniszczyłoby klimat zaufania i współpracy między Komisją a zainteresowanymi stronami, niezbędny do zgromadzenia informacji, których Komisja potrzebuje.

15 Ponadto Komisja wyraźnie sprecyzowała w spornej decyzji, że odmowa jest uzasadniona, ponieważ „wyjątek mający na celu ochronę celu dochodzenia ma zastosowanie do każdego dokumentu będącego przedmiotem wniosku".

16 Komisja powołała się także w tej decyzji na wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczący ochrony interesów handlowych, aby uzasadnić odmowę dostępu do dokumentów wymienionych w pkt 1 lit. b)–e) i h) oraz w pkt 2 lit. b), c) (częściowo), d), f), g), i) i j) zaskarżonego wyroku, ponieważ zawierają one poufne informacje dotyczące strategii handlowych przedsiębiorstw uczestniczących w koncentracji, przekazanych przez nie Komisji wyłącznie do celów kontroli planowanej koncentracji. Komisja uznała, że dokumenty wymienione

w pkt 1 lit. a) oraz w pkt 2 lit. c) (jeśli chodzi o korespondencję Komisji adresowaną do Lagardère) i lit. h) tego wyroku, wszystkie sporządzone przez nią samą, także zawierają informacje mające znaczenie z handlowego punktu widzenia, dotyczące przedsiębiorstw uczestniczących w koncentracji.

17 Komisja powołała się ponadto w spornej decyzji na wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucję, aby uzasadnić odmowę dostępu do dwóch z trzech notatek wewnętrznych Komisji, o których mowa w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku. Jedną z nich jest wniosek DG ds. Konkurencji o opinię służby prawnej; drugą zaś – notatka sporządzona dla członka Komisji do spraw konkurencji, zawierająca podsumowanie stanu sprawy.

18 W tym względzie Komisja sprecyzowała w tej decyzji, że „poza tym, że ujawnienie tych dokumentów naruszyłoby cel dochodzenia, […] sam proces podejmowania decyzji odniósłby poważne szkody, gdyby wewnętrzne rozważania jej służb zostały upublicznione". Komisja twierdziła zatem, iż jej służby powinny mieć możliwość swobodnego wyrażania stanowiska, bez narażania się na jakąkolwiek zewnętrzną presję, aby dostarczyć Komisji informacji potrzebnych do podjęcia decyzji.

19 Komisja oparła się również w omawianej decyzji na wyjątku przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczącym ochrony opinii prawnych, aby uzasadnić odmowę dostępu do jednego z dokumentów wymienionych w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku. Komisja podkreśliła, że bardzo ważne jest, by można było wydawać opinie prawne w sposób całkowicie otwarty, obiektywny i niezależny. Uznała ona, że gdyby służba prawna musiała brać pod uwagę późniejsze upublicznienie swoich opinii, nie wyrażałaby się w sposób w pełni niezależny.

20 Jeśli chodzi o dokumenty pochodzące od osób trzecich, Komisja stwierdziła w spornej decyzji, iż nie musi się z nimi konsultować zgodnie z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ uznała, że jeden z wyjątków powołanych powyżej ma zastosowanie, i w związku z tym jest jednoznaczne, iż dokumenty te nie powinny być ujawnione.

21 Komisja twierdziła w tej decyzji, iż zbadała możliwość udzielenia spółce Odile Jacob częściowego dostępu do przedmiotowych dokumentów na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 i odrzuciła ją ze względu na ogromną liczbę żądanych dokumentów oraz na okoliczność, iż prawie cała ich zawartość wchodzi w zakres stosowania wymienionych wcześniej wyjątków. Wyodrębnienie tych części dokumentów, które można przekazać, pociągałoby za sobą obciążenia pracą biurowo-administracyjną nieproporcjonalnie duże w stosunku do interesu publicznego w udostępnieniu fragmentarycznym treści pozostałych po przeprowadzeniu takich czynności.

22 Ponadto Komisja podkreśliła w tej decyzji, iż żaden nadrzędny interes publiczny nie uzasadnia ujawnienia przedmiotowych dokumentów, ponieważ wniosek o udzielenie dostępu jest związany z obroną interesów spółki Odile Jacob w sporze zawisłym przed Sądem, która to obrona dotyczy interesu prywatnego, a nie interesu publicznego.

23 Komisja w tej samej decyzji uwypukliła istnienie innych zasad szczególnych regulujących dostęp do dokumentów określonych po pierwsze przez rozporządzenie nr 4064/89, a po drugie przez przepisy regulaminów postępowania przed Trybunałem oraz przed Sądem, umożliwiające stronie wystąpienie w ramach postępowania sądowego o zastosowanie środków organizacji postępowania, które mogą polegać na żądaniu okazania dokumentów mających związek z toczącą się sprawą.

24 Na koniec Komisja twierdziła w spornej decyzji, iż okoliczność, że przekazała żądania udzielenia informacji przedstawione na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 4064/89 w załączniku do swojej odpowiedzi na skargę w sprawie T-279/04, nie może oznaczać, że jest obowiązana ujawnić żądanie udzielenia informacji, o którym mowa w pkt 2 lit. h) zaskarżonego wyroku, skierowane do Lagardère na podstawie tego samego przepisu. Komisja przypomniała, iż dokumenty załączone do pism procesowych przedstawionych Trybunałowi i Sądowi są przekazywane wyłącznie do celów

odpowiedniego postępowania i nie są przeznaczone do upublicznienia, natomiast przekazanie dokumentu na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 jest równoznaczne z upublicznieniem tego dokumentu.

25 Po wydaniu spornej decyzji spółka Odile Jacob w dniu 5 lipca 2005 r. złożyła wniosek o zastosowanie środka organizacji postępowania w sprawie T-279/04 na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, zmierzający do tego, aby Sąd nakazał Komisji okazanie dokumentów, o których mowa w pkt 1 lit. a)–h) zaskarżonego wyroku. Komisja przekazała spółce Odile Jacob w załączniku do swoich uwag do tego wniosku dokument wskazany w ww. pkt 1 lit. a), a mianowicie decyzję z dnia 5 czerwca 2003 r. o wszczęciu szczegółowego dochodzenia na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89 w ramach spornego postępowania.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

26 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 czerwca 2005 r. spółka Odile Jacob wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

27 W uzasadnieniu skargi spółka Odile Jacob podniosła cztery zarzuty dotyczące odpowiednio braku konkretnej i indywidualnej analizy dokumentów, o których mowa we wniosku o udzielenie dostępu, oczywistego błędu w ocenie Komisji przy stosowaniu wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001, naruszenia prawa do przynajmniej częściowego dostępu do żądanych dokumentów oraz naruszenia zasady proporcjonalności przez brak wyważenia powołanych wyjątków w zestawieniu z nadrzędnym interesem publicznym, który uzasadnia ujawnienie żądanych dokumentów.

28 Zgodnie z art. 65 lit. b), art. 66 ust. 1 oraz art. 67 ust. 3 akapit trzeci regulaminu postępowania przed Sądem postanowieniem z dnia 10 lipca 2009 r. Sąd nakazał Komisji, by przedstawiła wszystkie żądane dokumenty, z wyjątkiem dokumentów wymienionych w pkt 1 lit. f) oraz w pkt 2 lit. a) i e) zaskarżonego wyroku, z zastrzeżeniem, że w ramach niniejszego postępowania przed Sądem dokumenty te nie zostaną przekazane ani spółce Odile Jacob, ani interwenientowi. Komisja zastosowała się do tego nakazu i przekazała Sądowi owe dokumenty

29 Wiele dokumentów, których udostępnienia domagała się spółka Odile Jacob na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, zostało jej przekazanych w całości lub częściowo przez Komisję W związku z powyższym Sąd uznał, że nie ma już potrzeby orzekać w przedmiocie zgodności z prawem spornej decyzji w zakresie dotyczącym odmowy udzielenia przez Komisję dostępu do dokumentów określonych w pkt 1 lit. a)–c) oraz w pkt 2 lit. h) i j) zaskarżonego wyroku. Co więcej, spółka Odile Jacob nie zakwestionowała oświadczenia Komisji, zgodnie z którym dokument, o którym mowa w pkt 1 lit. f) tego wyroku, nie znajduje się w jej posiadaniu.

30 W konsekwencji Sąd precyzyjnie określił przedmiot sporu w pkt 32 zaskarżonego wyroku jako obejmujący dokumenty wymienione w pkt 1 lit. d), e), g) i h) oraz w pkt 2 lit. b)–d), f), g) i i) zaskarżonego wyroku (zwane dalej „spornymi dokumentami”).

31 W pierwszej kolejności Sąd zbadał dopuszczalność jednego z argumentów podniesionych na wstępie przez Lagardère w zakresie, w jakim wniosek o udzielenie dostępu winien być oceniony w specyficznym kontekście postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw. Lagardère uważała, że dostęp do akt w postępowaniach w sprawach kontroli koncentracji regulują odrębne przepisy przewidziane w art. 17 rozporządzenia Komisji (WE) nr 802/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 133, s. 1). Sąd, zaznaczając, że wniosek interwencyjny ograniczał się do poparcia żądań jednej ze stron, i stwierdzając, że ten argument nie został podniesiony przez strony, oddalił ten argument jako niedopuszczalny.

32 W odniesieniu do struktury badania zarzutów skargi Sąd zastosował się do porządku argumentów przedstawionych przez Komisję, zgodnie z którymi wszystkie sporne dokumenty obejmuje wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, dotyczący ochrony celów dochodzenia, i że ponadto niektóre z tych dokumentów objęte są, w całości lub w części, innymi wyjątkami. Sąd przeanalizował zatem w pkt 63–97 zaskarżonego wyroku zasadność wyjątku dotyczącego celów tego dochodzenia, następnie w pkt 109–129 tego wyroku wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych, w pkt 136–145 tego wyroku wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucję i wreszcie w pkt 152–163 tego wyroku wyjątek dotyczący ochrony opinii prawnych.

33 Sąd, uznając, że zarzuty pierwszy i drugi były wzajemnie powiązane, zbadał je łącznie.

34 Po przypomnieniu utrwalonego orzecznictwa dotyczącego obowiązku konkretnej i indywidualnej analizy wniosków o dostęp do dokumentów instytucji Sąd podkreślił, że instytucja, o której dokumenty chodzi, powinna zbadać, po pierwsze, czy dokument będący przedmiotem wniosku o udzielenie dostępu wchodzi w zakres stosowania któregoś z wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, po drugie, czy ujawnienie tego dokumentu stanowiłoby rzeczywiste i konkretne zagrożenie dla chronionego interesu, a jeśli tak, to po trzecie, czy potrzeba ochrony odnosi się do całości tego dokumentu.

35 Posługując się tą trzyetapową analizą, Sąd zbadał, po pierwsze, czy sporne dokumenty wchodzą w zakres wyjątku dotyczącego ochrony celu kontroli, dochodzenia i audytu, ustanowionego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.

36 W odniesieniu do dokumentów przekazanych przed dniem 14 kwietnia 2003 r. dostarczonych w ramach nieformalnego postępowania, tzw. prenotyfikacyjnego, Sąd uznał, w pkt 67 zaskarżonego wyroku, że dokumenty powinny być traktowane jako objęte dochodzeniem prowadzonym przez Komisję z tytułu sprawowanej przez nią kontroli koncentracji, jak to wskazuje pismo dyrektora generalnego DG ds. Konkurencji z dnia 14 lutego 2005 r., który określa te dokumenty jako należące do akt sprawy dotyczących tego dochodzenia, a także sporna decyzja, w której stwierdzono, iż wszystkie sporne dokumenty zostały „sporządzone lub otrzymane w ramach prowadzenia [spornego postępowania]”. W pkt 67 zaskarżonego wyroku Sąd wyraźnie stwierdził, że „wszystkie żądane dokumenty rzeczywiście dotyczą dochodzenia”.

37 W pkt 70 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał, czy ten wyjątek miał wciąż zastosowanie ratione temporis.

38 Sąd zaznaczył, że spółka Odile Jacob zażądała spornych dokumentów w okresie, gdy przedmiotowe dochodzenie zakończyło się już wydaniem dwóch decyzji Komisji, w niniejszym przypadku decyzji w sprawie zgodności oraz decyzji o udzieleniu zgody. Jednakże Sąd zauważył również, że te decyzje nie były jeszcze prawomocne, ponieważ dwa postępowania w sprawie stwierdzenia ich nieważności, a mianowicie sprawy T-279/04 i T-452/04, były zawisłe przed Sądem.

39 W pkt 76 i 77 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że okoliczność, iż uznanie, że sporne dokumenty nadal mogą być objęte wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 do czasu, aż uprawomocni się decyzja w sprawie zgodności oraz decyzja o udzieleniu zgody wydane w następstwie danego dochodzenia, prowadziłoby do uzależnienia dostępu do tych dokumentów od zdarzenia niepewnego, przyszłego i ewentualnie odległego. Z powyższego wynika, iż żądane dokumenty w okresie wydawania zaskarżonej decyzji nie wchodziły już w zakres stosowania wyjątku dotyczącego ochrony celu dochodzenia. Sąd uznał zatem, że sporne dokumenty w okresie wydawania spornej decyzji nie wchodziły już w zakres stosowania wyjątku dotyczącego ochrony celu dochodzenia.

40 Sąd dodał w pkt 78 i 82 zaskarżonego wyroku, że – nawet jeśli założyć, że przedmiotowe dokumenty mogą wchodzić w zakres stosowania wyjątku dotyczącego ochrony celów dochodzenia – ze zbyt niejasnego i ogólnego uzasadnienia spornej decyzji i „nie[opartego] na żadnych indywidualnych elementach rozpoznawanej sprawy” w żaden sposób nie wynika, że Komisja przeprowadziła konkretną i indywidualną analizę spornych dokumentów. Zdaniem Sądu taką samą argumentację można by

zastosować do wszystkich dokumentów przekazywanych w ramach jakiegokolwiek postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, ponieważ abstrakcyjne i ogólne uzasadnienie spornej decyzji nie nawiązuje do treści spornych dokumentów.

41 W odniesieniu do całości korespondencji pomiędzy Komisją a Lagardère SCA z okresu od września 2002 r. do zgłoszenia koncentracji, Sąd odpierając argumenty Komisji, uznał, że zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 przepisy dotyczące publicznego dostępu do dokumentów Komisji mają bowiem zastosowanie do wszelkich dokumentów przechowywanych przez tę instytucję i że dokumenty dotyczące kontroli koncentracji przedsiębiorstw nie są wykluczone z zakresu stosowania tego przepisu. Z tego tytułu Sąd uznał, że do obowiązków Komisji należy upewnienie się o tym przez rzeczywiste przeprowadzenie konkretnej analizy każdego spornego dokumentu, że dany dokument jest objęty w sposób oczywisty wyjątkiem dotyczącym ochrony celów dochodzenia. Komisja nie mogła uwolnić się od tego obowiązku przez przeprowadzenie analizy in abstracto tych dokumentów.

42 W przedmiocie argumentu Komisji wywiedzionego na podstawie art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 139/2004, zgodnie z którym „informacje uzyskane w wyniku stosowania [tego] rozporządzenia wykorzystuje się tylko do celów wniosku o udzielenie informacji, dochodzenia lub wysłuchania [przesłuchania]", Sąd zauważył, w pkt 89 zaskarżonego wyroku, że przepis ten, którego brzmienie jest analogiczne do brzmienia przepisu, który ma zastosowanie w niniejszej sprawie rozporządzenia nr 4064/89, dotyczy sposobu, w jaki Komisja może wykorzystywać przekazane informacje, i nie reguluje dostępu do dokumentów gwarantowanego przez rozporządzenie nr 1049/2001.

43 Sąd orzekł ponadto w tym samym punkcie, że „[przepisu tego nie] wolno […] interpretować w ten sposób, że stanowi on przeszkodę w korzystaniu z prawa dostępu do dokumentów zagwarantowanego w art. 255 WE oraz rozporządzeniu nr 1049/2001. Co więcej, należy go analizować w świetle art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 139/2004, który wyklucza jedynie ujawnianie informacji »objętych ze względu na swój charakter tajemnicą zawodową«. Przedsiębiorstwa dokonujące zgłoszenia powinny zatem spodziewać się, że zbierane informacje nieobjęte tajemnicą zawodową mogą zostać ujawnione".

44 W pkt 90 zaskarżonego wyroku Sąd zaznaczył, że według orzecznictwa w sytuacji, gdy opinia publiczna ma prawo dostępu do dokumentów zawierających pewne [określone] informacje, nie można uważać, że informacje te są objęte – ze względu na swój charakter – tajemnicą zawodową (wyrok Sądu z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie T-198/03 Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1429, pkt 74). Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie ma więc takiego zakresu, żeby można było nim uzasadnić odmowę dostępu ogólną i in abstracto do dokumentów przekazanych w ramach zgłoszenia koncentracji. Oczywiście ani art. 287 WE, ani rozporządzenia nr 4064/89 i nr 139/2004 nie ustalają w sposób wyczerpujący, jakie informacje są – ze względu na swój charakter – objęte tajemnicą zawodową. Jednakże z brzmienia art. 17 ust. 2 tych rozporządzeń wynika, że nie wszystkie uzyskane informacje muszą koniecznie być objęte tajemnicą zawodową. W związku z tym ocena poufnego charakteru informacji wymaga wyważenia, z jednej strony, uzasadnionych interesów, które sprzeciwiają się ich ujawnieniu, a z drugiej strony, interesu ogólnego, który wymaga, by działania instytucji Wspólnoty przebiegały z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości (zob. podobnie ww. wyrok Sądu w sprawie Tribunal Bank Austria Creditanstalt przeciwko Komisji, pkt 71; wyrok Sądu z dnia 12 października 2007 r. w sprawie T-474/04 Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4225, pkt 63–66).

45 W pkt 91 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że „[d]okonując konkretnej i indywidualnej analizy żądanych dokumentów zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, Komisja jest w stanie zagwarantować skuteczność przepisów obowiązujących w dziedzinie koncentracji przedsiębiorstw w sposób w pełni spójny z rozporządzeniem nr 1049/2001. Co za tym idzie, obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej wynikający z art. 287 WE oraz z art. 17 rozporządzeń nr 4064/89 i nr 139/2004 nie może zwalniać Komisji z konkretnego badania każdego dokumentu, czego wymaga art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001".

46 Uznając, że Komisja naruszyła prawo, odmawiając dostępu do spornych dokumentów na takiej podstawie, że objęte są one wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, Sąd orzekł, iż sporna decyzja jest w tym zakresie niezgodna z prawem.

47 W pkt 99 zaskarżonego wyroku Sąd jednak zauważył, że wszystkie sporne dokumenty, do których Komisja odmówiła dostępu, opierając się na wyjątku dotyczącym ochrony celów dochodzenia, mogą być również objęte pozostałymi wyjątkami od prawa dostępu przewidzianymi w rozporządzeniu nr 1049/2001.

48 Sąd zbadał zatem, czy dokumenty te mogą być objęte pozostałymi wyjątkami od prawa dostępu przewidzianymi w tym rozporządzeniu, takimi jak ochrona interesów handlowych, ochrona procesu podejmowania decyzji przez Komisję lub opinii prawnych.

49 W odniesieniu do wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych Sąd stwierdził w pkt 113–119 zaskarżonego wyroku, że sporne dokumenty, mimo iż – ze względu już na sam ich przedmiot – mogą zawierać informacje dotyczące strategii handlowych przedsiębiorstw uczestniczących w koncentracji, nie mogą być uważane za objęte ze względu na swój charakter tym wyjątkiem, w sytuacji, gdy opinia publiczna ma prawo dostępu do dokumentów instytucji. Sąd orzekł zatem, że do obowiązków Komisji należy upewnienie się przez rzeczywiste przeprowadzenie konkretnej analizy treści każdego spornego dokumentu, o tym, że dany dokument jest jak najbardziej objęty w sposób oczywisty wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001, w celu odmówienia dostępu do tego dokumentu.

50 W przedmiocie konsultacji z osobami trzecimi na podstawie art. 4 ust. 4 tego rozporządzenia Sąd zaznaczył w pkt 125–127 zaskarżonego wyroku, że brak konsultacji z osobami trzecimi będącymi autorami dokumentów jest zgodny z rozporządzeniem nr 1049/2001 tylko pod warunkiem, że jeden z wyjątków określonych w tym rozporządzeniu ma bez wątpienia zastosowanie do danego dokumentu. Sąd uznał zaś, że w rozpoznawanej sprawie taka sytuacja nie występuje w odniesieniu do wyjątków dotyczących ochrony celów dochodzenia oraz ochrony interesów handlowych.

51 W przedmiocie wyjątku dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucję, w pkt 138–143 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że notatka z dnia 10 lutego 2002 r., w której DG ds. Konkurencji występuje do służby prawnej Komisji i notatka z dnia 4 listopada 2002 r. podsumowująca stan sprawy, zawierały „opinie do wykorzystania wewnętrznego jako część rozważań i konsultacji wstępnych" i z tego tytułu jak najbardziej wchodzą w zakres stosowania art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001. Uznając, że uzasadnienie powołane przez Komisję było ogólne i abstrakcyjne, Sąd orzekł, że dana instytucja nie wykazała, iż dostęp do spornych dokumentów może stanowić rzeczywiste i konkretne zagrożenie dla ochrony procesu podejmowania decyzji przez Komisję i że ujawnienie tych dokumentów wywarłoby istotny wpływ na ten proces podejmowania decyzji.

52 Wreszcie w przedmiocie wyjątku dotyczącego ochrony opinii prawnych Sąd uznał, w pkt 154 zaskarżonego wyroku, że opinia służby prawnej Komisji z dnia 10 października 2002 r. jak najbardziej objęta jest wyjątkiem przewidzianym w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001.

53 Zgodnie z pkt 159 i 160 zaskarżonego wyroku istniało racjonalnie przewidywalne, a nie czysto hipotetyczne zagrożenie, że ujawnienie tej opinii byłoby bardzo szkodliwe dla przyszłej pracy służby prawnej Komisji, w szczególności w sporach przed Sądem i że w przyszłości służba ta zachowałaby większą rezerwą i ostrożność przy redagowaniu tego rodzaju opinii, aby nie ograniczać zdolności decyzyjnej Komisji w sprawach, w których działa jako organ administracji.

54 Co więcej, Sąd zaznaczył, że ujawnienie opinii służby prawnej Komisji, mogłoby postawić tę instytucję w delikatnej sytuacji, znacznie wpłynąć na swobodę wypowiedzi tej służby oraz jej zdolność do skutecznej obrony przed sądami Unii, na równych warunkach z innymi przedstawicielami prawnymi poszczególnych uczestników postępowania sądowego oraz osłabić ostateczne stanowisko Komisji i jej wewnętrzny proces decyzyjny.

55 Sąd oddalił zatem argument spółki Odile Jacob, zgodnie z którym ujawnienie opinii służby prawnej określonej w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku nie stanowiło naruszenia ochrony opinii prawnych.

56 Następnie Sąd zbadał w pkt 167–176 zaskarżonego wyroku zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do przynajmniej częściowego dostępu do spornych dokumentów.

57 Zdaniem Sądu konkretna i indywidualna analiza jest wymagana również w zastosowaniu art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001. Dana instytucja może zwolnić się z obowiązku dokonania tej analizy dopiero po rzeczywistym przestudiowaniu wszystkich innych potencjalnych opcji i po wyjaśnieniu w sposób szczegółowy powodów, dla których również owe różne opcje pociągają za sobą nieracjonalne obciążenie pracą. Zważywszy na to, że Komisja nie postąpiła w ten sposób, Sąd uznał, że z tego względu należy stwierdzić również jej nieważność.

58 Wreszcie w przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności Sąd w pkt 189–196 zaskarżonego wyroku zbadał, czy istnieje nadrzędny interes publiczny, który może uzasadniać ujawnienie spornej opinii służby prawnej Komisji, zgodnie z wymogami art. 4 ust. 2 zdanie ostatnie rozporządzenia nr 1049/2001.

59 Zbadawszy różne argumenty spółki Odile Jacob dotyczące obrony jej interesów w ramach postępowania sądowego, możliwości ochrony niezakłóconej konkurencji na rynkach wydawniczych we Francji i ryzyka obchodzenia przepisów dotyczących kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Sąd oddalił wszystkie te argumenty, uznając, że nie istnieje nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie spornej opinii prawnej.

60 Na podstawie wszystkich tych rozważań Sąd, jak wynika z pkt 197 zaskarżonego wyroku, stwierdził nieważność spornej decyzji w zakresie, w jakim Komisja odmówiła pełnego oraz częściowego dostępu do wszystkich żądanych dokumentów, z wyłączeniem opinii prawnej, o której mowa w pkt 1 lit. g) tego wyroku.

Postępowanie przed Trybunałem

61 Pismem złożonym w sekretariacie Trybunału w dniu 10 sierpnia 2010 r. Komisja złożyła wniosek w przedmiocie środka tymczasowego o tymczasowe zawieszenie wykonania zaskarżonego wyroku do chwili rozstrzygnięcia odwołania przez Trybunał.

62 Uznając, że Komisja nie wykazała istnienia poważnej i nieodwracalnej szkody i że, zatem, wniosek o tymczasowe zawieszenie wykonania zaskarżonego wyroku nie spełnia przesłanki pilnego charakteru, postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 31 stycznia 2011 r wyżej wymieniony wniosek o zastosowanie środków tymczasowych został oddalony.

63 Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 2 lutego 2011 r. Królestwo Danii i Królestwo Szwecji zostały dopuszczone do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania spółki Odile Jacob, a Republika Czeska została dopuszczona do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.

64 Postanowieniem Prezesa Trybunału z dnia 29 czerwca 2011 r. Republika Francuska została dopuszczona do sprawy jako interwenient po stronie Komisji, przy czym umożliwiono jej przedstawienie uwag w toku procedury ustnej.

Żądania stron

65 W swoim odwołaniu Komisja wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdza częściową nieważność spornej decyzji;

— oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej do Sądu przez spółkę Odile Jacob i wydanie ostatecznego rozstrzygnięcia w kwestiach stanowiących przedmiot niniejszego odwołania; oraz

— obciążenie spółki Odile Jacob kosztami poniesionymi przez Komisję zarówno w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego odwołania.

66 Spółka Odile Jacob wnosi do Trybunału w odpowiedzi na odwołanie i w odwołaniu wzajemnym o:

— odrzucenie odwołania Komisji jako niedopuszczalnego, a w każdym razie oddalenie jako bezzasadnego, oraz

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd oddalił jej żądanie stwierdzenia nieważności spornej decyzji w części, w której dotyczy ona odmowy udzielenia pełnego dostępu do opinii służby prawnej Komisji, o której mowa w pkt 1 lit. g) tego wyroku.

67 Republika Czeska i Republika Francuska popierają żądania Komisji. Królestwo Danii i Królestwo Szwecji popierają żądania spółki Odile Jacob.

68 Lagardère wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdza częściową nieważność spornej decyzji;

— oddalenie odwołania wzajemnego i skargi wniesionej do Sądu przez spółkę Odile Jacob, oraz

— obciążenie spółki Odile Jacob całością kosztów postępowania w obu instancjach.

W przedmiocie odwołania

69 W tym odwołaniu Komisja podnosi dwa zarzuty, z których pierwszy i drugi dotyczą błędu w wykładni rozporządzenia nr 1049/2001, ze względu na to, że Sąd nie uwzględnił dla celów interpretacji wyjątków od prawa dostępu do dokumentów, przepisów rozporządzenia Rady nr 4064/89.

70 Zarzut drugi, który składa się z pięciu części, dotyczy błędnej wykładni art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001. Pierwsza część zarzutu odnosi się do obowiązku przeprowadzenia konkretnej i indywidualnej analizy każdego dokumentu, będącego przedmiotem wniosku o dostęp. Druga część zarzutu dotyczy błędnej wykładni art. 4 ust. 2 tiret trzecie tego rozporządzenia odnoszącego się do wyjątku dotyczącego ochrony celów dochodzenia. Trzecia część zarzutu dotyczy błędnej wykładni art. 4 ust. 2 tiret pierwsze tego rozporządzenia w odniesieniu do wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych. Czwarta część zarzutu ma związek z błędną wykładnią art. 4 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia odnoszącego się do wyjątku związanego z ochroną procesu podejmowania decyzji. Piąta część zarzutu opiera się na błędnej wykładni art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczącego prawa częściowego dostępu do dokumentów.

71 Na początku swego odwołania, powołując się na sporną decyzję, Komisja przypomina wyjątki, którymi objęte są sporne dokumenty i które uzasadniły oddalenie wniosku o dostęp do dokumentów. Wyjątki te przewidziano w następujących przepisach:

— artykuł 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczący ochrony celów dochodzenia, który ma zastosowanie do wszystkich spornych dokumentów;

— artykuł 4 ust. 2 tiret pierwsze tego rozporządzenia dotyczący ochrony interesów handlowych, który ma zastosowanie do dokumentów, o których mowa w pkt 1 lit. d), e) i h) i w pkt 2 lit. b), c), w części, lit. d), f), g) i i), zaskarżonego wyroku;

— artykuł 4 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucję, który ma zastosowanie do dwóch z trzech notatek wewnętrznych Komisji, o których mowa w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku;

— artykuł 4 ust. 2 tiret drugie tego rozporządzenia dotyczący ochrony opinii prawnych, który ma zastosowanie do opinii służby prawnej Komisji, o której mowa w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku.

Argumentacja stron

W przedmiocie błędnej wykładni rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczącej nieuwzględnienia przepisów rozporządzenia nr 4064/89

72 Zdaniem Komisji Sąd nie zinterpretował ani nie zastosował spójnie rozporządzenia nr 1049/2001, co prowadzi do sprzeczności z przepisami dotyczącymi postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw i jest niezgodne z wolą prawodawcy Unii. Rozporządzenie to ustanawia ogólną zasadę, która ma zastosowanie do wszystkich dokumentów będących w posiadaniu instytucji. Wyjątki od prawa dostępu do dokumentów instytucji zostały zatem ustanowione szeroko w celu ochrony interesów publicznych lub prywatnych i w celu stosowania ich w najróżniejszych sytuacjach, które mogą wystąpić w praktyce. Wyjątki te powinny być zatem interpretowane w sposób umożliwiający ochronę uzasadnionych interesów, publicznych lub prywatnych, we wszystkich dziedzinach działalności instytucji, a w szczególności, gdy interesy te są wyraźnie chronione na podstawie innych postanowień prawa Unii, takich jak rozporządzenie nr 4064/89.

73 Trybunał miał już sposobność dokonania wykładni rozporządzenia nr 1049/2001, wymieniając go wraz z innymi obowiązującymi aktami prawnymi, w wyrokach z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie: C-139/07 P Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, Zb.Orz. s. I-5885; w sprawie C-28/08 P Komisja przeciwko Bavarian Lager, Zb.Orz. s. I-6055. Zaskarżony wyrok wywołał zaś zdaniem Komisji sprzeczność w stosowaniu tych norm z wielu względów.

74 Sąd podważył tym samym równowagę rozporządzenia nr 4064/89. Obowiązki udzielenia informacji nałożone na przedsiębiorstwa jak również szerokie uprawnienia dochodzeniowe Komisji są rekompensowane przepisami zaostrzonej ochrony przewidzianymi przez to rozporządzenie i przez rozporządzenie nr 802/2004, które stanowi rozporządzenie wykonawcze do tego rozporządzenia. Gwarancje ochrony mają na celu z jednej strony umożliwienie prawidłowego funkcjonowania systemu kontroli koncentracji przedsiębiorstw w interesie publicznym a z drugiej strony – zagwarantowanie uzasadnionych interesów przedsiębiorstw, które przekazały Komisji informacje, polegającego na tym, aby poufne informacje nie zostały ujawnione, jednocześnie chroniąc je przed ingerencją władzy publicznej w sferę ich działalności prywatnej.

75 Zdaniem Komisji obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej zapisany w art. 339 TFUE i powtórzony w art. 17 rozporządzenia nr 4064/89 ma za cel nie tylko, aby nie zagrażać tajemnicom handlowym i innym interesom handlowym przedsiębiorstw, lecz również, aby zagwarantować ich prawa do obrony. Wykładnia ta jest oparta na wyrokach: z dnia 16 lipca 1992 r. w sprawie C-67/91 Asociación Española de Banca Privada i in., Rec. s. I-4785; z dnia 15 października 2002 r. w sprawach połączonych C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, od C-250/99 P do C-252/99 P i C-254/99 P Limburgse Vinyl Maatschappij i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-8375; z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie C-450/06 Varec, Zb.Orz. s. I-581.

76 Komisja podkreśla, że informacje, które zostały przekazane jej przez przedsiębiorstwa będące stronami koncentracji, powinny być uznane za należące do sfery ich prywatnej działalności i podlegać w związku z tym zgodności z postanowieniami 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. Prawo dostępu do

znajdujących się w aktach sprawy dokumentów w dziedzinie koncentracji przedsiębiorstw przysługuje tylko stronom bezpośrednio uczestniczącym w postępowaniu, z wyjątkiem dokumentów objętych tajemnicą handlową oraz, w razie potrzeby, innym osobom fizycznym lub prawnym wykazującym uzasadniony interes zgodnie z art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89. Każdemu innemu wnioskodawcy, który nie wykaże takiego interesu, odmówiono by dostępu do dokumentów, na tej tylko podstawie bez żadnego innego uzasadnienia.

77 W zaskarżonym wyroku Sąd celowo zatem nie uwzględnił systemu przewidzianego w rozporządzeniach nr 4064/89 i nr 802/2004.

78 Przyznając pierwszeństwo rozporządzenia nr 1049/2001 nad wszystkimi pozostałymi normami prawnymi, nie tylko nad rozporządzeniem nr 4064/89, lecz także nad Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej oraz nad europejską Konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, Sąd naruszył prawo Unii.

79 Lagardère uważa, że Sąd niesłusznie oddalił w pkt 33–38 zaskarżonego wyroku argument oparty na stosowaniu wyłącznie przepisów dotyczących dostępu do akt obowiązujących w dziedzinie kontroli koncentracji.

80 W uzasadnieniu odwołania Republika Czeska podkreśla, że zasada dostępu do dokumentów instytucji nie jest zasadą bezwzględną i podlega określonym ograniczeniom, jak poszanowanie tajemnicy zawodowej lub tajemnicy handlowej stron postępowania. Konieczne jest zatem, aby dostęp do dokumentów zawierających informacje był ograniczony do wnioskodawców, których dokumenty te dotyczą w „określonym stopniu" i którzy wykazali uzasadniony interes w rozumieniu rozporządzenia nr 4064/89. Republika Czeska utrzymuje, że w dziedzinie koncentracji przedsiębiorstw okoliczność umożliwienia dostępu do dokumentów może dawać znaczną przewagę rynkową konkurentom przedsiębiorstwa będącego stroną postępowania.

81 Spółka Odile Jacob podnosi, że zarzut dotyczący stosowania przepisów rozporządzenia nr 4064/89 po raz pierwszy podniesiono na etapie odwołania, a zatem należy uznać go za niedopuszczalny. Spółka ta podkreśla, że zachowanie Komisji na obecnym etapie postępowania jest paradoksalne, gdyż instytucja ta całkowicie pominęła stosowanie tego rozporządzenia, gdy postanowiła w wybiórczy sposób przedstawić Sądowi określone dokumenty lub przy rozpatrywaniu wniosków o dostęp do spornych dokumentów.

82 Posiłkowo spółka Odile Jacob podnosi, że zarzut pierwszy jest w każdym razie oczywiście bezzasadny. Komisja błędnie zastosowała zasadę jedności unijnego porządku prawnego na poparcie swej argumentacji. Prace przygotowawcze dotyczące rozporządzenia nr 1049/2001 mogą zakwestionować ocenę Komisji dotyczącą związku pomiędzy tym rozporządzeniem i specjalnymi rozporządzeniami w dziedzinie dostępu do dokumentów. Zasady ustalone przez to rozporządzenie można pominąć tylko w przypadku, gdy szczegółowe uregulowania przewidują szerszy dostęp, a nie odwrotnie. Prawo konkurencji nie jest systemem stanowiącym odstępstwo mającym na celu ograniczenie przepisów rozporządzenia nr 1049/2001. Rozporządzenia dotyczące koncentracji przedsiębiorstw i rozporządzenia dotyczące prawa dostępu nie są sprzeczne i Sąd słusznie ustanowił pomiędzy nimi równowagę.

83 Zdaniem spółki Odile Jacob należy, w odniesieniu do dostępu do dokumentów dotyczących dochodzeń związanych z koncentracją przedsiębiorstw, dokonać rozróżnienia pomiędzy powiązaniami między Komisją a przedsiębiorstwami, których dotyczy dochodzenie i powiązaniami między Komisją i osobami trzecimi. W pierwszym przypadku rozporządzenie nr 4064/89 gwarantuje przedsiębiorstwom objętym tymi dochodzeniami poszanowanie ich prawa do obrony. W drugim przypadku na Komisji ciąży obowiązek przejrzystości zgodnie z rozporządzeniem nr 1049/2001. Te dwa obowiązki mają jeden cel, tzn. zapewnienie, że działania Komisji pozostaną w granicach zgodności z prawem. Nie ma analogii, którą zamierza przeprowadzić Komisja, pomiędzy niniejszą sprawą i w postępowaniu zakończonym wydaniem ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Bavarian Lager.

84 Królestwo Szwecji podkreśla na poparcie spółki Odile Jacob, że okoliczność, iż przepisy szczególne przewidują inne zasady dostępu do dokumentów instytucji, nie oznacza, że zasady te powinny automatycznie mieć pierwszeństwo przed zasadami rozporządzenia nr 1049/2001. Uwzględniając

wszystkie zasady dotyczące tajności, taka wykładnia znacznie zmniejszyłaby wagę tego rozporządzenia i byłaby sprzeczna z zasadą największej możliwej przejrzystości działań instytucji ustanowioną w art. 1 TUE, art. 15 TFUE i art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponadto pozbawiałaby to rozporządzenie jego znaczenia i uniemożliwiałaby osiągnięcie zakładanych przez nie skutków.

85 Królestwo Szwecji podnosi, że ww. wyroki w sprawie Asociación Española de Banca Privada i in. oraz Limburgse Vinyl Maatschappij i in. przeciwko Komisji precyzują, że ograniczenie wykorzystania informacji zgromadzonych w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw w związku z obowiązkiem zachowania tajemnicy zawodowej ma na celu ochronę prawa do obrony przedsiębiorstw. Ograniczenie to uniemożliwia Komisji w jakimkolwiek innym kontekście posłużenie się informacjami udzielonymi przez przedsiębiorstwa w ramach tego postępowania. Jak natomiast zaznaczył Sąd, ograniczenie to nie ma żadnego innego celu niż ograniczenie prawa Komisji do posłużenia się przez nią samą danymi objętymi tym ograniczeniem i nie dotyczy publicznego prawa do zapoznania się z dokumentami. Nie należy uwzględniać art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 4064/89 przy dokonywaniu interpretacji wyjątków przewidzianych przez rozporządzenie nr 1049/2001.

86 Co więcej, zdaniem Królestwa Szwecji art. 17 ust. 2 rozporządzenia nr 4064/89 dotyczący obowiązku poszanowania tajemnicy zawodowej i art. 18 ust. 3 tego rozporządzenia, który chroni przysługujące stronom prawo do obrony, nie mogą również być rozumiane jako mogące prowadzić do nadania wyjątkom przewidzianym przez rozporządzenie nr 1049/2001 wykładni szerszej niż wynikająca z brzmienia art. 4 tego rozporządzenia.

W przedmiocie błędnej wykładni art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001

– W przedmiocie pierwszej części drugiego zarzutu dotyczącej obowiązku przeprowadzenia indywidualnej i konkretnej analizy każdego odnośnego dokumentu

87 W ramach pierwszej części zarzutu drugiego Komisja kwestionuje obowiązek przeprowadzenia indywidualnej i konkretnej analizy wszystkich spornych dokumentów ustanowiony w zaskarżonym wyroku.

88 Komisja, popierana przez Lagardère, uważa, że ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, który ma zastosowanie w dziedzinie pomocy państwa, można zastosować do postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw w zakresie, w jakim wyrok ten ustanawia ogólne domniemanie, zgodnie z którym publiczne ujawnienie dokumentów z akt zagrażałoby co do zasady ochronie celów dochodzenia.

89 Podnosi ona, że należy uznać istnienie ogólnego domniemania, zgodnie z którym dostęp do dokumentów, które nie są dostępne dla osób trzecich niemających związku z danym postępowaniem, zagrażałby, co do zasady, ochronie celów dochodzenia. Takie dokumenty są dostępne jedynie w przypadku, gdy nie wchodzą w zakres tego domniemania lub nadrzędny interes publiczny uzasadnia ujawnienie tych dokumentów zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

90 Spółka Odile Jacob na podstawie rozumowania Sądu uważa, że pierwsza część drugiego zarzutu jest bezzasadna. Indywidualna i konkretna analiza każdego dokumentu stanowi rozwiązanie mające charakter zasady, które należy stosować do wszystkich wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, nawet w dziedzinie kontroli koncentracji przedsiębiorstw. Okoliczność, że Komisja posiada bardzo poufne informacje, nie zwalnia jej w żaden sposób z obowiązku przeprowadzenia tej indywidualnej i konkretnej analizy każdego dokumentu, choćby tylko w celu określenia, które z tych dokumentów nie zawierają takich informacji i, w razie potrzeby, może być przyznany do nich całkowity lub częściowy dostęp.

91 Spółka Odile Jacob stoi na stanowisku, że powołanie się na ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, nie ma znaczenia w sprawie dotyczącej koncentracji przedsiębiorstw, ponieważ w dziedzinie pomocy państwa, o której mowa w tym wyroku, zainteresowane strony nie mają

prawa dostępu do dokumentów zgromadzonych w aktach postępowań administracyjnych Komisji, co nie ma miejsca w dziedzinie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, ponieważ w art. 17 i 18 rozporządzenia nr 4064/89 zezwolono na taki dostęp. Co więcej, w postępowaniu, w którym zapadł ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, część rozpatrywanej pomocy była badana przez Komisję, a zatem można było jeszcze powołać się na wyjątek ochrony celów dochodzenia.

– W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego dotyczącej błędnej wykładni art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 odnoszącej się do wyjątku dotyczącego ochrony celów dochodzenia

92 Komisja utrzymuje, że dochodzenie, z którym wiążą się sporne dokumenty, nie mogło być uznane za zakończone, ponieważ kwestionowano ważność decyzji w sprawie zgodności oraz decyzji o udzieleniu zgody, i że, w przypadku stwierdzenia nieważności tych decyzji Komisja powinna wznowić dochodzenie. Wyciągnięty zatem przez Sąd w pkt 77 zaskarżonego wyroku wniosek, zgodnie z którym sporne dokumenty w okresie wydawania spornej decyzji nie wchodziły już w zakres stosowania wyjątku dotyczącego ochrony celu dochodzenia, jest sprzeczny z prawem.

93 Z ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau wynika zdaniem Komisji, że ów wyjątek może nadal mieć zastosowanie i uzasadniać ogólną odmowę dostępu do dokumentów, bez konieczności przeprowadzenia konkretnej analizy po wydaniu decyzji Komisji kończącej to dochodzenie. W wyroku tym bowiem nie dokonano rozróżnienia stadium postępu postępowań między trwającymi a zakończonymi dochodzeniami.

94 Komisja uważa, że zaskarżony wyrok w swej wykładni art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, narusza cel tego przepisu i prowadzi do paradoksu w dziedzinie kontroli koncentracji przedsiębiorstw. Podczas gdy dostępu do akt odmawia się, na podstawie reguł konkurencji bez przeprowadzania analizy dokumentów, każdej osobie trzeciej, która nie wykaże wystarczającego interesu w postępowaniu, dostępu tego można odmówić członkowi społeczeństwa tylko na podstawie konkretnej i szczegółowej analizy treści rozpatrywanych dokumentów z podaniem szczegółowych przyczyn, co zupełnie przeinacza strukturę postępowania w tej dziedzinie.

95 Spółka Odile Jacob podnosi, że argumenty, które zostały wysunięte w ramach drugiej części drugiego zarzutu, powtarzają co do zasady argumenty już przedstawione przez Komisję w pierwszej instancji i w ramach pierwszej części drugiego zarzutu.

96 Spółka Odile Jacob podnosi, że rozporządzenia nr 4064/89 i nr 1049/2001 nie są ze sobą sprzeczne w odniesieniu do dostępu osób trzecich do akt. Te dwa rozporządzenia przewidują, że „osoby trzecie” – kimkolwiek by były – nie mogą ani korzystać z bezwzględnego prawa dostępu, ani nie można powoływać się wobec nich na bezwzględną odmowę.

– W przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego dotyczącej błędnej wykładni art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 odnoszącego się do wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych

97 Komisja kwestionuje dokonaną przez Sąd wykładnię art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 odnoszącego się do wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych. Komisja stoi na stanowisku, że ze względu na swój charakter koncentracja przedsiębiorstw wymaga przekazania dużej ilości informacji o bardzo poufnym charakterze, do których ma zastosowanie obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej przewidziany w art. 339 TFUE i w art. 17 rozporządzenia nr 4064/89. W niniejszej sprawie w celu zagwarantowania poufności spornych dokumentów i ograniczenia ich wykorzystania zgodnie z postanowieniami art. 16 rozporządzenia nr 1049/2001, konieczne jest zatem, by móc odmówić dostępu do nich bez konieczności przeprowadzenia konkretnej i szczegółowej analizy tych dokumentów. Nie jest również konieczne konsultowanie się z osobą trzecią, ponieważ

z art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 jasno wynika, że sporne dokumenty nie powinny być publicznie ujawniane. Ponadto strona, która przedłożyła te dokumenty, mianowicie Lagardère, nadal sprzeciwia się ich ujawnieniu, na co wskazuje jej udział w niniejszym postępowaniu.

98 Spółka Odile Jacob uważa, że zasady dostępu przewidziane w rozporządzeniu nr 4064/89 w żaden sposób nie zwalniają Komisji z przeprowadzenia konkretnej analizy każdego dokumentu, w tym poufnych, w ramach wniosku o dostęp na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, w celu wyważenia istniejących interesów i zapewnienia odpowiedniej ochrony zarówno interesów handlowych danych przedsiębiorstw, jak również prawa dostępu do dokumentów, przynajmniej częściowego, którego można odmówić, wyłącznie na podstawie konkretnego i indywidualnego uzasadnienia. Ponadto pojęcia poufności, w rozumieniu rozporządzenia nr 4064/89, i ochrony interesów handlowych mają równoważne znaczenie. W każdym razie, w przypadku ewentualnego konfliktu pomiędzy rozporządzeniem nr 4064/89 a rozporządzeniem nr 1049/2001, nie można twierdzić, że rozporządzenie nr 1049/2001 powinno ustąpić pierwszeństwa, ponieważ rozporządzenie to ustanawia wymóg, by wszystkie pozostałe przepisy w dziedzinie dostępu do dokumentów instytucji były zgodne z jego postanowieniami.

– W przedmiocie czwartej części zarzutu drugiego dotyczącej błędnej wykładni art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001 odnoszącego się do wyjątku dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucję

99 Zdaniem Komisji Sąd dokonał błędnej wykładni art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001 odnoszącego się do wyjątku dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucję. Komisja podnosi, tak jak w przypadku pozostałych wyjątków, że istnieje domniemanie braku dostępu do wewnętrznych dokumentów dotyczących kontroli koncentracji przedsiębiorstw, celem uniknięcia ryzyka poważnego zagrożenia procesu podejmowania decyzji przez Komisję.

100 Spółka Odile Jacob nie zgadza się z tym pojęciem „domniemania braku dostępu" do dokumentów dotyczących koncentracji przedsiębiorstw. Komisja powinna była przedstawić konkretne uzasadnienie a nie względy natury ogólnej. W ramach prac przygotowawczych, które doprowadziły do wydania rozporządzenia nr 1049/2001 odrzucono zasadę braku dostępu do wszystkich notatek wewnętrznych instytucji. Nie można zatem zdaniem spółki Odile Jacob zgodzić się, aby dostępu do jakiejkolwiek notatki wewnętrznej odmawiano z tego tylko względu, że notatka ta stanowi opinię w rozumieniu art. 4 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia.

– W przedmiocie części piątej zarzutu drugiego opartego na błędnej wykładni art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczącego prawa częściowego dostępu

101 Komisja uważa, że istniały podstawy, by odmówić dostępu do spornych dokumentów, opierając się na ogólnych założeniach, i że zatem nie mogło dojść do naruszenia prawa do częściowego dostępu do tych dokumentów zgodnie z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001.

102 Spółka Odile Jacob uważa, że Komisja nie mogła na podstawie ogólnego domniemania braku dostępu zwolnić się z ciążącego na niej obowiązku ujawnienia spornych dokumentów i w szczególności miała za zadanie przeanalizować możliwość udzielenia częściowego dostępu do tych dokumentów zgodnie z art. 4 ust. 6 tego rozporządzenia.

Ocena Trybunału

103 Ze względu na to, że zarzuty pierwszy i drugi w znacznej mierze się pokrywają, należy je zbadać łącznie.

104 Na wstępie należy odpowiedzieć na argument przedstawiony przez spółkę Odile Jacob, że kwestia powiązania między rozporządzeniem nr 4064/89 i rozporządzeniem nr 1049/2001 jest niedopuszczalna na etapie odwołania.

105 Argument ten jest bezzasadny. Jest bezsporne, że w swojej odpowiedzi na skargę do Sądu Komisja powołała się na wyjątek dotyczący ochrony celów dochodzenia przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 jako uzasadnienie w celu odmowy ujawnienia spornych dokumentów. Mimo że w tej odpowiedzi na skargę Komisja nie powołała się wyraźnie na rozporządzenie nr 4064/89, nie ma żadnej wątpliwości, że dochodzenie wskazane przez Komisję dotyczyło postępowania administracyjnego w sprawie kontroli koncentracji objętej tym rozporządzeniem. Powyższy wniosek wynika z pierwszego pisma z dnia 27 stycznia 2005 r. spółki Odile Jacob, w którym wystąpiła ona do Komisji z wnioskiem o udostępnienie dokumentów dotyczących postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania decyzji o zgodności. Pierwszy dokument, który Sąd określił w pkt 1 lit. a) zaskarżonego wyroku jako żądany dokument, jest decyzją Komisji z dnia 5 czerwca 2003 r. o wszczęciu szczegółowego dochodzenia na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 4064/89. Ponadto w swej duplice do Sądu Komisja wyraźnie wskazuje na to rozporządzenie.

106 Należy zatem stwierdzić, że kwestia powiązania pomiędzy rozporządzeniem nr 4064/89 i rozporządzeniem nr 1049/2001 nie zmienia przedmiotu sporu i powinna być zbadana przez Trybunał.

107 W ramach swych dwóch zarzutów Komisja podnosi zasadniczo, że rozumowanie Sądu jest błędne z uwagi na fakt, że istotne przepisy rozporządzenia nr 4064/89 dotyczące dostępu do dokumentów postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw nie zostały uwzględnione do celów wykładni prawa dostępu przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 odnoszących się odpowiednio do ochrony interesów handlowych i do ochrony celów dochodzenia.

108 W świetle orzecznictwa Trybunału dotyczącego związku między rozporządzeniem nr 1049/2001 niektórymi szczegółowymi uregulowaniami prawa Unii ustalonego w szczególności w ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, w ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Bavarian Lager, a także w wyroku z dnia 21 września 2010 r. w sprawach połączonych C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P Szwecja i in. przeciwko API i Komisji, Zb.Orz. s. I-8533, zastrzeżenie to okazuje się zasadne.

109 Niniejsza sprawa dotyczy bowiem powiązań pomiędzy rozporządzeniem nr 1049/2001 a innym uregulowaniem, mianowicie rozporządzeniem nr 4064/89, które reguluje szczególną dziedzinę prawa Unii. Te dwa rozporządzenia mają odrębne cele. Cel pierwszego polega na zapewnieniu jak największej możliwej przejrzystości procesowi decyzyjnemu władz publicznych oraz informacjom, na których oparte są wydane przez te władze decyzje. Zmierza ono zatem do jak największego ułatwienia korzystania z prawa dostępu do dokumentów, a także promowania dobrych praktyk administracyjnych w tym zakresie. Cel drugiego rozporządzenia polega na zapewnieniu poszanowania tajemnicy zawodowej w postępowaniach w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym.

110 W niniejszej sprawie te dwa rozporządzenia nie zawierają przepisów wskazujących wprost na pierwszeństwo jednego z rozporządzeń przed drugim. Wobec tego należy zapewnić takie stosowanie każdego z tych rozporządzeń, które jest zgodne ze stosowaniem drugiego z nich, i umożliwić w ten sposób spójne stosowanie.

111 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, mimo że rozporządzenie nr 1049/2001 ma na celu zapewnienie możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów instytucji, prawo to w świetle systemu wyjątków przewidzianych w art. 4 tego rozporządzenia poddane jest pewnym ograniczeniom ze względu na interes publiczny lub prywatny (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, pkt 51).

112 W niniejszej sprawie Komisja odmówiła przekazania spółce Odile Jacob spornych dokumentów, powołując się, po pierwsze, w odniesieniu do wszystkich tych dokumentów, na wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 i, po drugie, w odniesieniu do niektórych z tych

dokumentów na wyjątki dotyczące odpowiednio ochrony interesów handlowych, ochrony procesu podejmowania decyzji przez instytucję i ochrony opinii prawnych, przewidziane odpowiednio w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze, art. 4 ust. 3 akapit drugi i w art. 4 ust. 2 tiret drugie tego rozporządzenia.

113 W tym względzie należy zaznaczyć, że instytucja Unii, badając wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów znajdujących się w jej posiadaniu, może uwzględnić szereg powodów odmowy wskazanych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.

114 W niniejszej sprawie Komisja mogła zatem zgodnie z prawem oprzeć się na licznych względach łącznie, aby odmówić dostępu do spornych dokumentów. Podstawy odmowy opierają się na wszystkich dokumentach, głównie na wyjątku dotyczącym ochrony celów dochodzenia, następnie posiłkowo i specyficznie na innych wyjątkach opisanych w pkt 112 niniejszego wyroku.

115 W pierwszej kolejności, co się tyczy dokumentów wymienionych między Komisją a stronami zgłaszającymi lub osobami trzecimi, bezsporne jest, że rozważane dokumenty mają rzeczywiście związek z dochodzeniem w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001. Co więcej, zważywszy na cel postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, który polega na sprawdzeniu, czy koncentracja daje stronom zgłaszającym siłę rynkową, która może w znaczący sposób wpłynąć na konkurencję, Komisja zbiera w ramach takiego postępowania mające szczególne znaczenie informacje handlowe dotyczące strategii handlowej przedsiębiorstw uczestniczących w tej koncentracji, ich kwot sprzedaży, udziałów w rynku lub kontaktów handlowych, efektem czego dostęp do dokumentów takiego postępowania kontrolnego może naruszyć ochronę interesów handlowych tych przedsiębiorstw. Wobec powyższego wyjątki dotyczące ochrony interesów handlowych i ochrony celu dochodzenia są w niniejszej sprawie ściśle ze sobą powiązane.

116 Niewątpliwie, aby uzasadnić odmowę udzielenia dostępu do dokumentu, nie wystarczy co do zasady powołać się na okoliczność, że dokument ten ma związek z czynnościami lub z interesem wymienionymi w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ właściwa instytucja powinna również wyjaśnić, w jaki sposób dostęp do tego dokumentu mógłby stanowić konkretne i faktyczne zagrożenie dla interesu chronionego wyjątkiem przewidzianym w tym przepisie. Niemniej jednak jest dopuszczalne, by ta instytucja oparła się w tym względzie na ogólnych założeniach mających zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów, ponieważ podobne względy natury ogólnej mogą mieć zastosowanie do wniosków o ujawnienie dotyczących dokumentów o tym samym charakterze (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, pkt 53, 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

117 W odniesieniu do postępowań kontrolnych w sprawie pomocy państwa Trybunał uznał, że takie ogólne założenia mogą wynikać z rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88] traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1), szczegółowo regulującego dziedzinę pomocy państwa i zawierającego przepisy dotyczące dostępu do informacji i do dokumentów otrzymanych w ramach dochodzenia i postępowania kontrolnego w sprawie pomocy (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, pkt 55–57).

118 Takie ogólne założenia mają zastosowanie w dziedzinie postępowania w dziedzinie kontroli koncentracji przedsiębiorstw ze względu na to, że w przepisach, które regulują to postępowanie, przewidziano także rygorystyczne zasady w zakresie przetwarzania informacji otrzymanych lub ustalonych w ramach takiego postępowania.

119 Artykuł 17 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 4064/89, jak również art. 17 rozporządzenia nr 447/98 regulują bowiem w zawężający sposób wykorzystanie informacji uzyskanych w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, ograniczając dostęp do akt jedynie dla „stron bezpośrednio zaangażowanych” i „innych stron uczestniczących” z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu uczestniczących w postępowaniu przedsiębiorstw polegającego na nieujawnianiu tajemnicy handlowej i wymagając, aby uzyskane informacje były wykorzystywane tylko do celów określonych we wniosku o udzielenie informacji,

dochodzenia lub wysłuchania i aby nie zostały ujawnione informacje, które ze względu na swój charakter są objęte tajemnicą zawodową. Przepisy te zostały zasadniczo powtórzone w art. 17 i art. 18 ust. 3 rozporządzenia nr 139/2004 oraz w art. 17 rozporządzenia nr 802/2004.

120 Prawo wglądu do akt postępowań administracyjnych w ramach postępowania w sprawie kontroli koncentracji oraz prawo dostępu do dokumentów wynikające z rozporządzenia nr 1049/2001 różnią się z prawnego punktu widzenia, co jednak nie zmienia faktu, że prowadzą do sytuacji porównywalnej pod względem funkcjonalnym. Niezależnie bowiem od podstawy prawnej przyznania dostępu do akt pozwala ono zainteresowanym na zapoznanie się z uwagami i dokumentami przedstawionymi Komisji (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, pkt 59).

121 W tych okolicznościach upubliczniony na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 dostęp do wymienionych w ramach takiego postępowania między Komisją a stronami zgłaszającymi lub osobami trzecimi mógłby naruszyć zamierzoną przez prawodawcę Unii w rozporządzeniu w sprawie koncentracji równowagę z jednej strony między ciążącym na zainteresowanych przedsiębiorstwach obowiązkiem przekazania Komisji potencjalnie mających szczególne znaczenie informacji handlowych w celu umożliwienia jej dokonania oceny planowanej koncentracji ze wspólnym rynkiem i z drugiej strony gwarancją zaostrzonej ochrony obejmującą ze względu na tajemnicę zawodową i tajemnicę handlową informacje w ten sposób przekazane Komisji. Niemniej jednak jest dopuszczalne, by ta instytucja oparła się w tym względzie na ogólnych założeniach mających zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów, ponieważ podobne względy natury ogólnej mogą mieć zastosowanie do wniosków o ujawnienie dotyczących dokumentów o tym samym charakterze.

122 Gdyby osoby inne niż uprawnione do dostępu do akt w drodze przepisów w sprawie kontroli koncentracji lub osoby, które można było uznać za zainteresowane, lecz nie skorzystały z przysługującego im prawa dostępu do informacji lub odmówiono im takiego prawa, mogły uzyskać dostęp do dokumentów na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001, system ustanowiony przez te przepisy zostałby podważony.

123 W związku z powyższym Sąd, dokonując wykładni wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001 winien był uwzględnić ogólne domniemanie, zgodnie z którym ujawnienie dokumentów wymienionych między Komisją a przedsiębiorstwami w postępowaniu w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw stwarza zagrożenie zarówno dla ochrony celów dochodzenia, jak również dla ochrony interesów handlowych przedsiębiorstw uczestniczących w postępowaniu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, pkt 61).

124 Ze względu na charakter interesów chronionych w ramach kontroli koncentracji przedsiębiorstw należy uznać, że wniosek przedstawiony w poprzednim punkcie należy wyciągnąć niezależnie od kwestii, czy wniosek o dostęp dotyczy postępowania kontrolnego już zakończonego, czy też jeszcze toczącego się. Publikacja mających szczególne znaczenie informacji dotyczących działalności gospodarczej uczestniczących w nim przedsiębiorstw może naruszyć ich interesy handlowe, niezależnie od toczącego się postępowania kontrolnego. Co więcej, perspektywa takiej publikacji po zakończeniu postępowania kontrolnego mogłaby zaszkodzić gotowości przedsiębiorstw do współpracy, jeżeli postępowanie jest w toku.

125 Tym samym należy podkreślić, że zgodnie z art. 4 ust. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 wyjątki dotyczące interesów handlowych lub dokumentów o szczególnym znaczeniu mogą mieć zastosowanie przez okres trzydziestu lat, a nawet, jeśli to konieczne, po tym okresie.

126 Wyżej wymienione ogólne domniemanie nie wyklucza możliwości wykazania, że dany dokument, o którego ujawnienie wniesiono, nie wchodzi w zakres tego domniemania lub że nadrzędny interes publiczny uzasadnia ujawnienie danego dokumentu zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 (ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, pkt 62).

127 W drugiej kolejności, w odniesieniu do wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 1049/2001, należy zaznaczać, że wyjątek ten został podniesiony przez Komisję w celu odmowy dostępu do notatki, w której DG ds. Konkurencji występuje do służby prawnej Komisji o wydanie opinii na temat stosowania art. 3 ust. 5 lit. a) rozporządzenia nr 4064/89, oraz do notatki skierowanej do członka Komisji do spraw konkurencji, zawierającej podsumowanie stanu sprawy, wskazanych w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku.

128 W tym względzie należy podkreślić, że tak jak w sytuacji, która powstała w postępowaniu, w którym wydano ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau (zob. w szczególności pkt 14, 22 tego wyroku) w niniejszej sprawie postępowanie sądowe przed Sądem było w toku, gdy złożono wniosek o dostęp do spornych dokumentów. Bezsporne jest bowiem, że spółka Odile Jacob wniosła o dostęp do dokumentów w celu wykorzystania ich w uzasadnieniu swej skargi w sprawie T-279/04 zawisłej przed Sądem w chwili złożenia wniosku o dostęp.

129 Taka sytuacja różni się od sytuacji, która doprowadziła do wydania wyroku z dnia 21 lipca 2011 r. w sprawie C-506/08 P Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, Zb.Orz. s. I-6237, w której, w chwili złożenia wniosku o dostęp do dokumentów wewnętrznych sporządzonych w ramach postępowania administracyjnego w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw decyzja Komisji dotycząca rozważanej koncentracji została uchylona wyrokiem Sądu mającym powagę rzeczy osądzonej w braku odwołania od tego orzeczenia i w której, w następstwie tego wyroku Komisja nie podjęła dochodzenia celem ewentualnego wydania nowej decyzji dotyczącej tej koncentracji. Odróżnia się ona również od sytuacji która doprowadziła do wydania w tym samym dniu wyroku w sprawie Komisja przeciwko Agrofert Holding, w której wniosek o dostęp do dokumentów wewnętrznych został złożony, podczas gdy decyzja Komisji o zakończeniu postępowania w sprawie kontroli koncentracji, której dotyczą te dokumenty, stała się ostateczna w braku zaskarżenia tej decyzji przed sądem.

130 W sytuacji takiej jak ta w niniejszej sprawie, w której dana instytucja mogłaby, w zależności od wyniku postępowania sądowego, uznać, że należy podjąć czynności celem ewentualnego wydania nowej decyzji dotyczącej rozważanej koncentracji, należy przyjąć istnienie ogólnego domniemania, zgodnie z którym nałożony na tę instytucję w trakcie tego postępowania obowiązek ujawnienia wewnętrznych notatek, takich jak wskazane w pkt 127 niniejszego wyroku, poważnie zagrażałaby procesowi podejmowania decyzji przez tę instytucję.

131 Taka ocena znajduje również zastosowanie do opinii prawnych wskazanych w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku, niezależnie od rozważań słusznie przedstawionych przez Sąd w pkt 160 zaskarżonego wyroku.

132 Należy także podkreślić, że w pkt 84 i 85 ww. wyroku w sprawie Szwecja i in. przeciwko API i Komisji Trybunał orzekł, że ograniczenia w stosowaniu zasady przejrzystości w odniesieniu do działalności orzeczniczej zmierzają do celu polegającego na zapewnieniu, aby prawo dostępu do dokumentów instytucji było wykonywane bez szkody dla ochrony postępowań sądowych. Zdaniem Trybunału ochrona postępowań skutkuje w szczególności zapewnieniem poszanowania zasad zarówno równości broni, jak i prawidłowego administrowania wymiarem sprawiedliwości. Trybunał dodał w pkt 87 tego wyroku, że dostęp do dokumentów przyznany jednej stronie mógłby zmienić konieczną równowagę pomiędzy stronami sporu – równowagę, która stanowi podstawę zasady równości broni – w zakresie, w jakim tylko instytucja, której dotyczy wniosek o dostęp do dokumentów, a nie wszystkie strony postępowania, podlegałyby obowiązkowi ujawnienia.

133 W trzeciej kolejności, w przedmiocie argumentu dotyczącego błędnej wykładni art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczącego prawa częściowego dostępu, należy zaznaczyć, że ogólne założenia wskazane odpowiednio w pkt 123 oraz w pkt 130, 131 niniejszego wyroku, oznaczają, że objęte nimi dokumenty nie podlegają obowiązkowi ujawnienia ich treści, pełnego lub częściowego.

134 Dotyczy to również w szczególności częściowej odmowy dostępu do opinii prawnej wskazanej w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku, odmowy wskazanej dokładniej w pkt 197 tego wyroku wśród podstaw stwierdzenia nieważności spornej decyzji.

135 Należy zatem uwzględnić całość zarzutów i części tych zarzutów podniesionych przez Komisję w uzasadnieniu jej odwołania.

136 Z powyższego wynika, że należy uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim stwierdził on nieważność spornej decyzji.

W przedmiocie odwołania wzajemnego

137 W odwołaniu wzajemnym spółka Odile Jacob wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd oddalił jej żądanie stwierdzenia nieważności spornej decyzji w części, w której dotyczy ona odmowy udzielenia pełnego dostępu do opinii służby prawnej Komisji, o której mowa w pkt 1 lit. g) zaskarżonego wyroku.

138 Mając na uwadze rozważania przedstawione w szczególności w pkt 128–134 niniejszego wyroku, odwołanie to należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie skargi do Sądu

139 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku uchylenia zaskarżonego wyroku Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeżeli stan postępowania na to pozwala. Należy wskazać, że okoliczność taka zachodzi w niniejszej sprawie.

140 W uzasadnieniu skargi skarżąca spółka Odile Jacob podniosła cztery zarzuty dotyczące, odpowiednio, braku konkretnej i indywidualnej analizy spornych dokumentów, oczywistego błędu w ocenie Komisji przy stosowaniu wyjątków przewidzianych w art. 4 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001, naruszenia prawa do przynajmniej częściowego dostępu do spornych dokumentów oraz naruszenia zasady proporcjonalności przez brak wyważenia powołanych wyjątków w zestawieniu z nadrzędnym interesem publicznym, który uzasadnia ujawnienie tych dokumentów.

141 W odniesieniu do zarzutów pierwszego i drugiego, jak wynika z pkt 116–132 niniejszego wyroku, Komisja mogła zaś w niniejszej sprawie, zgodnie z art. 4 ust. 2 tiret pierwsze i trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, odmówić dostępu do wszystkich spornych dokumentów postępowań w sprawie kontroli rozważanych koncentracji, których dotyczył wniosek o dostęp złożony przez spółkę Odile Jacob na podstawie tego rozporządzenia i bez przeprowadzenia wcześniejszej konkretnej analizy każdego dokumentu.

142 Wobec braku dowodów, które mogłyby obalić ogólne domniemanie wskazane w pkt 123, 130, 131 niniejszego wyroku, spółka Odile Jacob nie ma podstaw, by twierdzić, że Komisja miała obowiązek przeprowadzenia takiej konkretnej i indywidualnej analizy spornych dokumentów, tym samym zarzuty pierwszy i drugi należy oddalić.

143 Wynika stąd, jak również z pkt 133, 134 niniejszego wyroku, że zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do przynajmniej częściowego dostępu do spornych dokumentów stał się nieistotny dla sprawy.

144 W odniesieniu do zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności przez brak wyważenia powołanych wyjątków w zestawieniu z nadrzędnym interesem publicznym, który uzasadnia ujawnienie spornych dokumentów, należy podkreślić, że Komisja stwierdziła, w spornej decyzji, iż interes, na który powołała się spółka Odile Jacob, jest z całą pewnością interesem prywatnym, a nie publicznym.

145 W tym względzie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 4 ust. 2 zdanie ostatnie i art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 wyłącznie interes publiczny może mieć pierwszeństwo przed potrzebą ochrony interesów, wskazanych w art. 4 ust. 2 i 3.

146 Tymczasem spółka Odile Jacob w piśmie wszczynającym postępowanie wyraźnie wskazała okoliczność, że sporne dokumenty mogłyby pozwolić jej lepiej przedstawić swoje argumenty w ramach skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych przeciwko decyzji w sprawie zgodności oraz o udzieleniu zgody. Spółka Odile Jacob nie wykazała zatem jakiegokolwiek nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie spornych dokumentów i zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.

147 W konsekwencji skargę spółki Odile Jacob do Sądu o stwierdzenie nieważności spornej decyzji należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

148 Artykuł 122 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Trybunałem stanowi, że jeśli odwołanie jest zasadne i Trybunał orzeka wyrokiem kończącym postępowanie w sprawie, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 69 regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Artykuł 69 § 4 akapit pierwszy stanowi, że państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

149 Ponieważ odwołanie Komisji zostało uwzględnione, odwołanie wzajemne spółki Odile Jacob zostało oddalone a skarga spółki Odile Jacob przed Sądem oddalona, należy obciążyć spółkę Odile Jacob, poza jej własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję i przez Lagardère tak w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym, zgodnie z ich żądaniem.

150 Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Francuska i Królestwo Szwecji ponoszą własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) Uchyla się pkt 2–6 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie T-237/05 Éditions Jacob przeciwko Komisji.

2) Odwołanie wzajemne zostaje oddalone.

3) Wniesiona do Sądu Unii Europejskiej skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji D(2005) 3286 z dnia 7 kwietnia 2005 r. oddalającej wniosek Éditions Odile Jacob SAS o przyznanie jej dostępu do dokumentów dotyczących postępowania w sprawie kontroli koncentracji COMP/M.2978 – Lagardère/Natexis/VUP zostaje oddalona.

4) Éditions Odile Jacob SAS zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską i przez Lagardère SCA, zarówno w postępowaniu pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

5) Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Francuska i Królestwo Szwecji ponoszą własne koszty.

Podpisy